

Sygn. akt IV CZ 16/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku W. S.

przy uczestnictwie D. S.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 czerwca 2015 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w L.

z dnia 10 lutego 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2015 roku, Sąd Okręgowy odrzucił, na podstawie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 519¹ § 4 ustęp 4 k.p.c., skargę kasacyjną wniesioną przez uczestniczkę D. S. od postanowienia tego Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. W uzasadnieniu Sąd drugiej instancji wskazał, że skarga jest niedopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, którą Sąd drugiej instancji ustalił na kwotę 100.169 złotych.

W zażaleniu uczestniczka zarzuciła naruszenie art. 519¹ § 2 k.p.c. przez wadliwe określenie wartości przedmiotu zaskarżenia, która wynosi, według niej, kwotę 248.515 złotych czyli 90 procent wartości podlegającego podziałowi majątku wspólnego; wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie - w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego - przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W sprawach o zniesienie współwłasności i dział spadku skarga kasacyjna nie służy, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa, niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 519¹ § 4 punkt 4 k.p.c.).

Wskazana przez skarżącego w skardze kasacyjnej, wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca dla sądu drugiej instancji ani dla Sądu Najwyższego i podlega weryfikacji na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, niepubl., z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, niepubl. oraz z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11).

W tak zwanych sprawach działowych (dział spadku, podział majątku wspólnego małżonków, zniesienie współwłasności), w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy, wartość przedmiotu sporu wyznacza nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub

składnika majątkowego, którego dotyczy środek odwoławczy. Z reguły nie może przekraczać wartości udziału przysługującemu uczestnikowi, chyba że podważa on zasadę podziału, objęcie lub nie objęcie orzeczeniem poszczególnych rzeczy lub praw albo rozliczenie nakładów, gdyż wówczas wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa niż wartość jego udziału (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r. III CZ 153/02, OSNC 2004/4/60, z dnia 15 grudnia 2006 r. III CZ 88/06, z dnia 24 lipca 2008 r. IV CZ 53/08, z dnia 6 maja 2010 r. II CZ 38/10 oraz z dnia 1 czerwca 2011 r. II CZ 27/11, niepubl.). Uczestniczka kwestionując w apelacji ustalenie Sądu Rejonowego w przedmiocie równych udziałów byłych małżonków w majątku wspólnym, domagała się ustalenia nierównych udziałów w proporcji 90 procent na jej rzecz oraz 10 procent na rzecz wnioskodawcy oraz obniżenia w związku z tym przysługującej wnioskodawcy spłaty z zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji kwoty 133.138,50 zł do kwoty 26.627,30 zł, określając w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia na 106.511 zł. Sąd Okręgowy uwzględniając częściowo apelację uczestniczki, obniżył spłatę na rzecz wnioskodawcy do kwoty 126.796 zł, co oznacza, że oddalił apelację skarżącej co do kwoty 100.168,50 złotych. Ta więc jedynie kwota stanowić mogła, jak trafnie przyjął Sąd drugiej instancji, wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej. W tej sytuacji skarga kasacyjna uczestniczki jest niedopuszczalna w świetle art. 519¹ § 4 ust. 4 k.p.c., stąd zażalenie wnioskodawczyny podlegało, jako bezzasadne, oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c.